

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **T. R.**, st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. V. K., obecným zmocněncem, bytem P., T., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2014, č.j. MV-82018-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.5. 2012, č. j. OAM-76583-8/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu nepředložení náležitostí potřebné k vyhovění žádosti.

Žalobkyně namítá, že k výzvě správního orgánu osobně předložila doklad o zajištění ubytování. Potvrzení o předložení dokladu jí nebylo vydáno, pouze jí bylo sděleno, že žádost je kompletní. Během řízení bylo žalobkyni 2x uděleno překlenovací vízum za účelem vycestování a vždy jí bylo řečeno, že žádost je v pořádku, avšak vzhledem k množství žadatelů není správní orgán schopen rozhodnout ve lhůtě. Rozhodnutí o zastavení z důvodu nepředložení dokladu o zajištění ubytování je dle žaloby v rozporu s ustanovením § 3 a § 4

správního řádu, neboť žalobkyně odevzdala osobně požadované podklady správnímu orgánu, byla tak v dobré víře o tom, že bude řízení pokračovat, o čemž také byla správním orgánem ujištěna. Žalobkyně namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou právní jistoty, jestliže správní orgán nepotvrdil převzetí podkladů a následně takové převzetí popřel. Žalovaný se nevypořádal s obsahem odvolání tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, rozhodnutí proto žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že s námitkami žalobkyně se v napadeném rozhodnutí vypořádal.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobkyně dne 19.10.2011 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z obsahu žádosti není patrný případný rozsah příloh žádosti.

Žalovaný dne 10.2.2012 vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti a to předložením dokladu o zajištění ubytování do 20 dnů.

Dne 5.3.2012 byla správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 1.9.2005, kterou udělila společnost ZBO s.r.o. zmocněnci Martině Novákové ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku.

Dne 13.3.2012 bylo žalovanému předloženo prodloužení povolení k zaměstnání žalobkyně ze dne 29.2.2012.

Dne 27.4.2012 byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v řízení.

Dne 23.5. 2012 správní orgán I. stupně usnesením č. j. OAM-76583-8/DP-2011 řízení o žádosti žalobkyně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu nepředložení dokladu o zajištění ubytování na území ČR.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení podala žalobkyně odvolání ze dne 14.6.2012, ve kterém namítla, že již v podání žádosti předložila požadovaný doklad o ubytování, avšak vzhledem k jeho datu jí byl správním orgánem doklad vrácen, aby předložila nový originál a dále rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Počátkem roku 2012 osobně dodala „na dodatcích“ originál prodlouženého ubytování, avšak přes její žádost jí byla správním orgánem odmítnuta převzetí dokladu. Žalobkyně se 2x dostavila k OAMP pro udělení překlenovacího víza, před udělením druhého víza ze dne 29.3.2012 donesla prodloužení povolení k zaměstnání, jehož převzetí jí nebylo potvrzeno, a dále jí bylo sděleno, že veškeré podklady jsou v pořádku a že „spis odešel na povolení“. Na adrese P., B., žalobkyně je přihlášeno od 22.10.2010 a na adrese nadále bydlí. Žalobkyně tak dle odvolání dodala veškeré potřebné podklady k prodloužení dlouhodobého pobytu.

Dne 13.2.2013 žalobkyně předložila doklad ze dne 25.1.2013 o zajištění ubytování na adrese P., J. J.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22.5.2014, č.j. MV-82018-3/SO/sen-2012, bylo odvolání zamítnuto, neboť v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nelze přihlídnout k dokladu o zajištění ubytování předloženém teprve v odvolacím řízení, přitom ve správním spise jiný originál dokladu o ubytování není. Žalobkyně tak dle správního orgánu nedodala

doklad o ubytování do podání odvolání nebo společně s odvoláním, ale ani neprokázala a nepředložila důkazy, že takový doklad nemohla uplatnit dříve.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, a věc posoudil následovně.

K formulaci žalobních bodů Nejvyšší správní soud uvedl, že musí obsahovat skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 149/2004 - 52 ze dne 27. 10. 2004 je naprosto nedostatečný odkaz na spisový materiál, jelikož „[...] úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení, nýbrž přezkoumávat konkrétní kroky, na něž účastník řízení ve své žalobě poukazuje a které specifikuje“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 ze dne 20. 12. 2005 dodal: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“.*

Žalobkyně namítá, že správnímu orgánu I. stupně předložila požadovaný doklad o ubytování, proto je rozhodnutí správních orgánů stíženo vadou v důsledku porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Soud si je vědom postavení účastníka, který má prokázat doručení podkladu správnímu orgánu a nedisponuje dokladem o doručení. Přesto je pouze na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti nebo navrhoval důkazy, které ve svém souhrnu prokážou, že správnímu orgánu byl doručen rozhodný podklad. Žalobkyně takto neučinila, její důkazní břemeno je omezeno pouze na její tvrzení, že doklad o ubytování správnímu orgánu předložila a že byla opakovaně utvrzena o úplnosti podkladů pro vyhovění její žádosti. Opakované udělení překlenovacího víza je pouze odrazem skutečnosti, že o

žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nebylo rozhodnuto před uplynutím pobytové oprávnění žalobkyně. Dočasné prodloužení pobytové oprávnění udělením udělení překlenovacího víza tak neprokazuje tvrzení žalobkyně, že správní orgán disponoval podklady pro vyhovění žádosti žalobkyně.

Žalovaný se vypořádal s odvolací námitkou předložením dokladu o ubytování, jestliže uvedl, že ve správním spise je založen pouze doklad o zajištění ubytování předložený v průběhu odvolacího řízení o zajištění ubytování od 25.1.2013. Jestliže žalobkyně shodně jako v žalobě netvrdila podpůrně další tvrzení nebo nenavrhla důkazy, potom je konstatování žalovaného o absenci dokladu o ubytování ve správním spise dostatečnou reakcí na obsah odvolání a tedy i je i rozhodnutím přezkoumatelným. Není rozhodné, zda žalobkyně bydlela na shodné adrese, nehledě k tomu, že dané ani neprokázala, jestliže předložila pouze novou nájemní smlouvu k odlišné adrese oproti stavu ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale zda předložila zákonem o pobytu cizinců požadované doklady (§ 31 odst. 1 písm. d) zákona – doklad o zajištění ubytování). Vzhledem k zásadě koncentrace řízení, je žadatel danou skutečnost – doklad předložit do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud takto neučiní, je dán důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro vadu žádosti spočívající v nepředložení dokladu o ubytování, neboť vzhledem k povaze povolení k pobytu jde o podstatnou vadu žádosti, jež brání v pokračování řízení, jelikož nelze povolit pobyt na území České republiky, aniž by cizinec prokázal možnost bydlení a tedy i pobytu jako takového.

Není tak důvodný žalobní bod o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, o nevypořádání se s obsahem odvolání a z toho plynoucí tvrzené účelové zneužití ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

K žalobnímu bodu o porušení zásady součinnosti soud uvádí, že správní orgán řádně žalobkyni vyzval k předložení dokladu o ubytování. Skutečnost, že žalobkyni údajně předložený doklad byl v důsledku jednání správního orgánu nezařazen do správního spisu a v důsledku toho nezohledněn při rozhodování o žádosti žalobkyně, žalobkyně neprokázala, proto není důvodný také žalobní bod o neposkytnutí součinnosti správním orgánem. Pokud žalobkyně neprokázala předložení dokladu o ubytování, zároveň neprokázala existenci dobré víry a s tím i související přítomnost ochrany právní jistoty vycházející z tvrzeného předložení dokladu.

Případné porušení lhůt správním orgánem pro vydání rozhodnutí o o žádosti žalobkyně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je povahy pořádkové, její nenaplnění nezakládá fikci vyhovění žádosti žadatele, zde žalobkyně.

Soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní body nebyly důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá na náhradu nákladů právo proto, že v řízení nebyl úspěšný, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková